

*Na aversu amerického státního znaku jsou imperiální symboly, na reversu osvícenské nebo zednářské symboly, jako by se tím chtělo symbolicky sdělit, že Spojené státy mají imperiální křesťanský líc a osvícenský či **zednářský** rub.*

Autor: Mars Ultor

Státní symboly - vlajky, hymny, znaky - mají, stejně jak národní mýty, tajemnou moc. 1] Zdá se, že státní symboly nejsou výtvorem nějakých nahodilých historických procesů, ale jsou dány moderním státům či národům při jejich vzniku, a na nevědomé úrovni tvarují jeho kolektivní mentalitu, je v nich vetkán smysl, osud, celý příběh zrodu i zániku. Jsou jakýmsi nevědomým vyjádřením kolektivní mentality, zakladatelských idejí, postavení ve světě a v hierarchii státních útvarů, podobně jako různé symboly na uniformách určují hierarchii v rámci armády, různé figury a tvary šítů v heraldice ihned prozrazují postavení nositele u dvora.

Podívat se na státní symboly jako výrazy kolektivní psyché by mohlo být podobně poučné jako studovat folklór, národní mýty či národní písně. Už v 19. století byly folklórní útvary chápány jako přírodniny prýstící z duše národa a nikoliv jako artefakty, které mají konkrétního tvůrce, který je za konkrétním účelem vědomě vytvořil. (A toto téma vůbec nemá jednoznačné řešení! Umělec, aby stvořil geniální dílo, tak činí obvykle nevědomě a je během procesu tvoření jaksi „mimo sebe“, skutečná umělecká díla nelze zfušovat čistě technicky, a je tedy otázkou, kdo nebo co skrze umělce coby médium vlastně promlouvá. Teprve po básníkovi přicházejí vykladači toho, „co tím básník chtěl říci“, ale neuměl to říci jinak než štětcem či veršem, a mohou v jeho dílech objevit hlubiny, o kterých ani autor sám netušil. Psycholožka často hledá v obrázku dítěte nevědomé obsahy myslí právě tak jako

literární vědec svým rozbořením básně.)

Co tedy soudit o národu, jehož státní hymna zpívá „kde domov můj“ s otazníkem na konci? Rozpolcenost mezi Východem a Západem (svého času mezi slavjanofily a austroslavisty, dnes v nových kulisách mezi libtardy a dezoláty) jako by byla vyjádřena i modrým klínem vraženým mezi obě zemské barvy. Můžeme ještě dodat, že, jestliže je s Palackým vyzdvížena femininní a holubičí povaha národa a jako národní symbol vybrána lípa jako ženský protějšek dubu, je postavení národa tímto způsobem formálně potvrzeno a další generaci je na nevědomé úrovni podsouváno, kdo je tady v tom vzájemném „stýkání a potýkání“ ten chlap. (O bytostně ženské povaze Matičky Rusi psal ostatně již Nikolaj Berďájev.)

O tom, že klín vražený do zemských barev, aby oddělil „rudé“ Slované od „bílých“ Němců (je to nadsázka, samozřejmě, ale funguje, v Rusku za občanské války docela jasně), bude modrý, se na nevědomé úrovni jistě rozhodlo podle západních tvůrců Československa – Američanů, Britů a Francouzů. 2] Tři barvy jistě jaksi odpovídají Dumézilově triádě, spíše asi náhodou, ale červená, modrá a bílá jsou zároveň také barvy severoatlantických „sea powers“.

Barvy kontinentální moci jsou naproti tomu černá a zlatá. Původně to byly barvy Palaiologovců přejaté Ivanem IV., barvy německé revoluce r. 1848 a rovněž barvy habsburské monarchie. Francouzské revoluční barvy (liberté – egalité – fraternité) přejaly ideologicky spřízněné mladé Spojené státy, Norsko, Island a Nizozemsko. Fakt, že Československo dostalo r. 1920 do vínku heraldické barvy svých západních tvůrců vyjadřuje, že francouzské a anglosaské vlivy jsou v naší společnosti dodnes masivní.

Ruský „konspirolog“ Valerij Pjakin si všímá, že Nizozemci, kteří postavili baltskou flotilu Petru I., darovali Rusku také svou trikolóru. Tuto později používali vlasovci a používá ji od r. 1991 i současné Rusko, čímž symbolicky říká, že se hlásí k západnictví, ne-li přímo k odkazu 90. let, kdy bylo surovinovým přívěškem severoatlantických jadrových oblastí řízeným americkými poradci. Oproti tomu původní, starší a tradiční vlajka Ruska je rudá, používali ji již Rusové (Normani) snad již během tažení na Cařihrad. Později k ní přibyl mandilion (Kristova tvář), který bolševici zaměnili za srp a kladivo. 3] V přesunutí hlavního města ze „skandinávského“ Petrohradu do „asijské“ Moskvy a výměně Petrovy západácké trikolóry za tradiční rudý prapor vidím jasné geopolitické přihlášení bolševiků k eurasijskému a symbolické vítězství slavjanofilů nad zapadníky.

Pjakin si také všímá, že už ve středověku bylo zvykem, že pán měl ve znaku heraldickou figuru v určitých barvách, zatímco hierarchicky níže postavení nosili jeho barvy v podobě vertikálních či horizontálních pruhů. Vyvozuje z toho celou hierarchii státních vlajek od nejdříve postavených s jasnými symboly, které vyjadřují plnou suverenitu, až po trikolóry z vodorovně ležících pruhů, dané kdysi vazalským státům. Čistě intuitivně tohle pochopili i černoši v 60. letech, kdy ve velkém odstupovali od francouzských a britských barev na vlajkách svých států, a vymýšleli si vlajky zcela nové, které měly vyjadřovat jejich suverenitu.

V této souvislosti je vodou na mlýn konspiračních teorií objektivní fakt, že nikdo vlastně neví, kde se ty nejdůležitější vlajky světa vlastně vzaly. Mám na mysli například vlajku Sovětského

svazu nebo Třetí říše, o níž Hitler v *Mein Kampf* uvádí, že ji vymyslel sám (uvažoval prý i o kombinaci modré a zlaté), ale **svastiku** mu již před tím jednomyslně navrhovalo množství spolubojovníků; o okultních kořenech nacismu snad netřeba pochybovat. Podobně je to i s vlajkou Spojených států; teorie o chudé švadlence, která první vlajku ušila, není pravděpodobná. Byly snad těmto státům dány nějak konspirativně? Svědčil by tomu i fakt, že na aversu **amerického státního znaku** jsou imperiální symboly, na reversu osvícenské nebo zednářské symboly, jako by se tím chtělo symbolicky sdělit, že Spojené státy mají imperiální křesťanský líc a osvícenský či zednářský rub (dnes bychom řekli „**deep state**“).

Poučné je také nahlédnout státní hymnu našich amerických vládců, abychom pochopili, jak odlišná je jejich mentalita od borů šumících po skalínách. Ačkoliv znám kontext, ve kterém tato hymna vznikla, zkusme některé pasáže nahlédnout izolovaně: *And the rockets' red glare, the bombs bursting in air*. Jen za posledních 20 let se Iráčani, Libyjci, Syřané či Afghánci s obsahem seznámili jistě velmi hmatatelně.

Valerij Pjakin v této souvislosti upozorňuje i na polskou hymnu: *Marš, marš Dąbrowski, přejdem Vislu, přejdem Vartu, příklad dal nám Bonaparte*. Co soudit o mentalitě národa, který ve své státní hymně oslavuje Bonapartovu invazi do Ruska (a Německa)? A je to jen náhoda, že polská státní hymna *Jeszcze Polska nie zginęła* byla přejata i Ukrajinci - *Ще не вмерла України?* 4] Neleží tedy příčiny současné války vlastně již někde hluboko v kolektivním nevědomí národů východní Evropy?

Poznámky:

1] Kolem tohoto tématu krouží dvě nedávno vydané knihy, *Státní symboly a státní suverenita* ruského „konspirologa“ Pjakina, a práce „*Zemřít pro vlajku*“ - *moc a tajemství národních symbolů* britského politického geografa Tima Marshalla. Knihy se mně dostaly do ruky současně; dobrou recenzi Pjakinových prací (**O konceptuálních technologiích**) publikoval v časopisu *Argument!* nedávno **Petr Drulák**.

2] Modrý klín má prý symbolizovat Slovensko, konkrétně Tatry, jak se zpívá v hymně *Nad Tatrou sa blýská*, aspoň nás to tak učila paní učitelka. Modrý klín coby výraz významu zednářství pro vznik a existenci Československa vysvětlovala hlavně katolická či antisemitská pravice před válkou. Bílá a červená jsou tradiční barvy vlajky Českého království od 15. století.

3] „Pryč s tím zednářským symbolem z našeho praporu!“ říká jedna z postav Šolochovových románů, přitom ale není vůbec zřejmé, kde se vzala symbolika srpů a kladiv a nezdá se, že by měla něco společného se zednářskou symbolikou. Srp a kladivo mají symbolizovat jednotu pracující třídy, tedy rolníků a dělníků (tradicionalisté by řekli třetí kasty - *vaišjů* či středověkých *laboratores*, „těch, kteří pracují“, dělnické hnutí je z tohoto pohledu „revolucí vaišjů“, přičemž diktatura proletariátu v národním státě je i pro konzervativce či radikální reakcionáře jistě přijatelnějším státním zřízením než diktatura bankovní plutokracie v globální vesnici). Podivné fúze imperiální, zednářské a komunistické symboliky se odehrály r. 1945, kdy Rakousko dostalo zpět svou imperiální římskou orlici, drží ovšem (dodnes) ve spárech srpů

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

a kladivo. Na vlajce NDR byly proletářské symboly zase obohaceny o zednářské kružítko symbolizující německé inženýry.

4] A nejen to, téměř identickou písní byla i hymna Slovenského štátu a Jugoslávie. Leží snad nejhlubší kořen sporu mezi Stalinem a Titem někde tady? Zkusme na tuto symboliku pohlédnout inverzně; jak by asi Američané komentovali novou kanadskou hymnu ve znění „Přeplovíme Ontario, překročíme Michigan, příklad dal nám Isaac Brock...“?